

[Henry Christensen.]

sine grunde til at optræde, som han gjorde. Det kan man anlægge forskellig bedømmelse af, og det anlægges der altså forskellig bedømmelse af. Men den endelige bevismæssige bedømmelse heraf må det nok tilkomme rigsretten at foretage.

Så føjede det ærede medlem fru Edel Saunte en række synspunkter til, også om hvilke af straffelovens bestemmelser der i givet fald kunne komme til anvendelse. Jeg skal ikke nu gå ind herpå, men vil henvise til, at om denne side af sagen vil det ærede medlem hr. Ninn-Hansen gøre nogle specielle bemærkninger om lidt.

Nu foreligger der så fra regeringspartiernes side et dagsordensforslag, hvis formål det er at komme ud af denne sag, at få den afsluttet nu, ikke at få flere undersøgelser, yderligere bedømmelse o. s. v. sat i gang. Jeg vil gerne her have lov til at citere, hvad Holbæks Amts Venstreblad, et radikalt blad, skrev for nylig i en artikel, som man kaldte „Kjærboelaffæren“.

Bladet skrev:

„Men offentlighedens interesse i sagen er ikke formaliteterne, den er realiteterne. Og de bliver altså, at folketinget vel giver hr. Kjærboel en misbilligelse, hvori siges, at han har forholdt folketingsoplysninger af betydning for en sags vurdering...“

Videre hedder det om fremgangsmåden:

„Vi anser dette for en farlig og uklog ting. Farlig, fordi folketinget og folkestyret derved nedsætter respekten for og om sig selv. Uklog, fordi der — selv om dommerudvalget og rigsadvokaten ikke mener, der bør rejses rigsretssag — trods alt foreligger den mulighed, at rigsrettens behandling af sagen kunne føre til, at der fremkom nye oplysninger af betydning i den. Det må i den forbindelse huskes, at afhøringerne i dommerudvalget ikke er foretaget under vidneansvar, men i en rigsretssag måtte de afhørte udtale sig under strafansvar. Dette er væsentligt, og man må nu vente, at der under folketingsbehandlingen af sagen omsider gives svar på, hvorfor en fremgangsmåde valgtes, så vidnerne ikke kom til at forklare under det vidneansvar, der betyder, at man

søger så langt til bunds i en sag som muligt.

Det er, hvis intet nyt fremkom under en rigsretssag, sandsynligt, at hr. Kjærboel ville blive frifundet. Den mulighed skulle han have haft. Han var i så fald kommet til at stå langt bedre i offentlighedens øjne, end tilfældet bliver nu.“

Man vil altså nu tage til efterretning rigsadvokatens og dommerudvalgets beretninger og udtalelser. Man beklager, hedder det i det forslag til dagsorden, der foreligger, at Kjærboel

„ikke i sit svar på Augo Lynges spørgsmål gav oplysning om sit kendskab til de vanskeligheder, der havde været forbundet med at fremskaffe kaptajns-erklæringen af 11. marts 1957.“

Denne beklagelse siger ikke meget, når man lægger det indhold i den, som det ærede medlem fru Edel Saunte gjorde: at Kjærboel ikke havde et virkeligt kendskab til den første erklæring, at Kjærboel alene havde en vis formodning om, at der var vanskeligheder. Jeg synes, det må være afgørende at få at vide, om alle forslagsstillerne og alle de øvrige ordførere lægger samme begrænsede indhold i det forslag til dagsorden, der er stillet.

Opretholder man den meget stærke begrænsning, det ærede medlem har gjort, tør jeg nok sige, at det er den tyndeste form for kritik, der måske er udtalt, men det afhænger meget af, hvilket indhold man lægger i den, og jeg vil gerne bede både det ærede medlem hr. Lannung og det ærede medlem hr. Niels Andersen sige noget herom. Betyder det, at man opfordrer folketinget til at lægge til grund, at Kjærboel ikke havde noget kendskab til erklæringen af 8. marts? Eller betyder det, at man går ud fra det indiciumsbevis, at Kjærboel havde kendskab til erklæringen, og det er det, man i dag fordømmer ikke blev oplyst? Jeg tror, det ville klare en del, om man ville oplyse, hvilke tanker og meninger man har om den side af sagen.

Jeg må sige en ting til vedrørende dagsordensforslaget og de bemærkninger, det ærede medlem fru Edel Saunte gjorde. Det er, at man ikke er gået ind specielt på et enkelt detailspørgsmål, der har været rejst, nemlig spørgsmålet om den optræ-